

Decisions rere decisions, això es el que fem cents de vegades al dia i arribat aquest punt prenc la decisió de penjar les botes. El meu cos segueix preparat per seguir rebent cops i córrer per les pistes però el meu cap no suporta més aquest ritme... si el dia tingues 36 hores m'ho rumiaria. És una decisió que tinc presa de fa uns mesos i content estic de tancar aquesta etapa i començar-ne una de nova.

No em veig un futur sense estar vinculat a aquest esport per això d'una forma o altre li tornaré tot el que m'ha donat.

He sigut un privilegiat per haver pogut viure i gaudir del bàsquet durant 27 anys i on m'he divertit, rigut, he patit i plorat, he perdut i també guanyat i he après una forma de viure.

Molts agraïments, començant pel club en el que vaig créixer i l'etapa que més m'he divertit, on jugues per guanyar però no de qualsevol manera i gaudint de cada aprenentatge amb il·lusió, i tot això li dec al SESE.

Agrair també a molta gent que m'ha ensenyat a competir en aquest món, com el F.C.Barcelona que em va donar l'oportunitat de viure algo únic i on he tingut el luxe d'entrenar i aprendre dels millors d'Europa.

A Valls on vaig madurar envoltat de grans companys dels que guardo un gran record i amics que encara perduren.

He tingut la sort de viure l'última època gloriosa de la LEB amb L'Hospitalet i el C.B Tarragona. Les dos temporades a Ourense les guardo en una caixa forta al meu cor on vaig fer gran amistats i on vaig conèixer bona gent i generosa.

Alcázar, Andorra i Plasencia van ser uns anys de retrobaments amb vells companys i amics.

Agrair al C.B.Prat aquestes últimes cinc temporades, per fer-me sentir com a casa i poder compaginar estudis i feina amb la passió de seguir jugant a un gran nivell, on hem gaudit i aconseguit grans fites junts.

No em puc oblidar dels fantàstics estius de 3x3, 24 hores i del millor streetball d'Europa, el Quai54.

Voldria donar les gràcies a tots els entrenadors, companys i clubs per la confiança depositada en mi, però sobretot gràcies a totes les grans amistats que el bàsquet m'ha donat.

Com no a la família. Als meus pares, per patir i aguantar-me en els mals moments, acompanyar-me a tot arreu i gaudir dels grans moments junts. Però a qui voldria agrair especialment és a la meva dona Laia. M'ha acompanyat en la meitat de la meva carrera on m'ha vist jugar el meu millor bàsquet, m'ha abraçat quan ho necessitava, ho ha donat tot per mi, però sobretot agrair-li que em fes tocar de peus a terra.

Un camí de molts aprenentatges molt sacrificat amb alegries que em fan caminar amb més força en un món ple de corbes en les quals seguiré "fintant".

Àlex Ros "Piru"